1934, 10; St., *„Destăinuirile colonelului Mihu”*, „Răsăritul” (Chişinău), 1934, 6; Liviu Floda, *„Sfânta dreptate”*, „Adevărul”, 1936, 15942; Izabela Sadoveanu, *„Sfânta dreptate”*, „Adevărul literar şi artistic”, 1936, 788; M. D., *„Sfânta dreptate”*, „Dimineaţa”, 1936, 10441; Ovidiu Papadima, *„Sfânta dreptate”*, „Gândirea”, 1936, 2; Paul Daniel, *„Sfânta dreptate”*, „Epoca”, 1936, 2128; Lucian Boz, *„Sfânta dreptate”*, „Viaţa românească”, 1936, 2–3; Const. Râuleţ, *„Sfânta dreptate”*, „Naţionalul nou”, 1936, 609; Constantin-Stelian, *„Sfânta dreptate”*, „Convorbiri literare”, 1936, 4–7; I. Gruia, *Cu d. general C. Manolache despre „Catrinel”*, „Gazeta”, 1937, 1114; Mihail Şerban, *Noul roman al d-lui general C. Manolache*, „Adevărul”, 1937, 16509; Izabela Sadoveanu, *„Catrinel”*, „Adevărul literar şi artistic”, 1937, 887; Liviu Floda, *„Catrinel”*, „Adevărul”, 1937, 16528; Eusebiu Camilar, *„Catrinel”*, „Însemnări ieşene”, 1938, 2; Constantin-Stelian, *„Catrinel”*, „Athenaeum”, 1938, 1; C. Panaitescu, *„Catrinel”*, „Gazeta”, 1938, 1226; Vlaicu Bârna, *De vorbă cu scriitorul C. Manolache*, „România”, 1938, 169; G.D. Loghin, *„Scânteietoarea viaţă a Iuliei Hasdeu”*, „Jurnalul literar”, 1939, 23; A. Pană, *„Scânteietoarea viaţă a Iuliei Hasdeu”*, „Convorbiri literare”, 1939, 5; N. Rahova, *„Scânteietoarea viaţă a Iuliei Hasdeu”*, „Însemnări ieşene”, 1939, 11; Alex. Anestin, *„Camaradul Spiruş”*, „Ordinea”, 1940, 2361; N. Iorga, *„Scânteietoarea viaţă a Iuliei Hasdeu”*, „Gazeta cărţilor”, 1940, 1–2; Octav Şuluţiu, *„Tragedia lui Petru Cercel”*, „Gândirea”, 1941, 3–4; M.G. Samarineanu, *„Tragedia lui Petru Cercel”*, „Familia”, 1941, 4–5; Şerban Cioculescu, *„Tragedia lui Petru Cercel”*, „Revista Fundaţiilor Regale”, 1941, 5; C. Dan Pantazescu, Mircea Streinul, *Istoria literaturii române*, Bucureşti, 1941, *123–124*; Al Raicu, *„S-a stins candela”*, „Seara”, 1942, 1284; I. M. Sadoveanu, *„S-a stins candela”*, „Timpul”, 1942, 1705; Mihai Anastasiu, *„S-a stins candela”*, „Capitala”, 1942, 1797; M. G. Samarineanu, *„S-a stins candela”*, „Familia”, 1942, 1–2; I. E. Torouţiu, *C. Manolache (Cu prilejul premierei „S-a stins candela... ”)*, „Convorbiri literare”, 1943, 3–4; Al. C. Ionescu, *Autori, actori şi regisori*, Bucureşti, 1943, *119–122*; Victor Iancu, *„S-a stins candela”*, „România nouă” (Sibiu), 1945, 25; Radu Stanca, *„S-a stins candela”*, „Naţiunea română” (Sibiu), 1945, 7; Perpessicius, *Opere*, XII, Bucureşti, 1986, *214–217*, *549*; [*Interviuri cu C. Manolache*], în *Romanul românesc în interviuri*, II, partea 1, îngr. Aurel Sasu şi Mariana Vartic, Bucureşti, 1986, *433–442*.

VINTILĂ PARASCHIVESCU

OFELIA ICHIM

Vintilă Paraschivescu, poet şi prozator, s-a născut la 7 februarie 1890 la Bucureşti şi a murit la 6 februarie 1965 în acelaşi oraş. Fiul Anetei şi al lui Vasile Paraschivescu, muncitor, **P.** studiază la Liceul „Gh. Lazăr” din Bucureşti, ulterior frecventând cursurile Facultăţii de Drept a Universităţii din Capitală pe care le

BDD-A1297 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:58:34 UTC)

absolvește în anul 1913, când devine membru în Barou. Din 1914 a fost avocat al statului. Până în 1931 a activat ca avocat în Ministerul Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, unde, probabil, a fost și șef de contencios, după care a devenit președinte al Oficiului Național de Turism al României. A fost membru al S.S.R. În periodice a debutat traducând din lirica lui Longfellow, în 1910, la „Viața Românească". Începe să publice din propria creație literară, în 1911, la „Junimea literară". După ce agreează un timp să colaboreze la „Convorbiri literare", devine discipol al lui Ovid Densusianu la „Viața nouă". A mai publicat în „Revista studențească", „Tiparnița literară", „Revista ideei", „Ilustrațiunea națională", „Drum drept", „Revista idealistă", „Viața literară", „Literatorul", „Actualitatea", „Universul literar", „Țara noastră", „Ideea liberă", „De strajă", „Revista literară" ș.a.

Debutul editorial s-a produs în 1921 cu placheta de versuri *Cascadele luminii* (pentru care a primit premiul Academiei Române). Poeziile amintesc de orchestrația de sonuri și de imagistica specifice liricii simboliste, volumul fiind structurat pe mai multe secvențe-nucleu, astfel încât structura arhitectonică să aibă o coerență, să nu se disipeze haotic: *Imnul sufletului*, *Privelişti*, *Privelişti din război*, *Imnul muncei*, *Vraja valurilor*. Se observă traiectoria circulară pe care evoluează tematica volumului – de la un poem al sufletului (conceput ca un dialog), ca *incipit*, se ajunge la un alt poem al sufletului, *Vraja valurilor*, cu reverberații sugestiv thanatice (conceput tot sub formă de dialog). **P.** preferă ca actanți concepte abstracte scrise cu majusculă (Necunoscutul, Eternitatea Bucuriei, Tăcere, Întuneric, Lumină); uneori, reușește să creeze imagini plastice și rafinate: „Și parcă văd în diafanele gallè-uri trandafirul,/ Extatic aplecându-se s-asculte:/ Sub fluturarea degetelor ei mângâietoare,/ Când mai încet, când repede, când rar,/ În game de cristal și de argint clavirul/ Cântase «Pastorala» lui Mozart". Sunt toate acestea elemente specifice recuzitei simboliste. Secvența intitulată *Privelişti* oferă schițe din imediata apropiere: războiul, codrul, teatrul, marea, muntele. Poemul cel mai sugestiv este *Orașul în amurg* – gradat, odată cu lăsarea întunericului, sunetele puternice ale orașului se sting spre liniștea nopții cu șopotiri de val: „sunt zăngăniri ciudate – și pași de trecător,/ Sunt țipete de goarnă – sunt clopote ce mor/ Și-orchestre-n depărtare – și uruit bizar/ Și ritmuri de motoare, ce-apar și-apoi dispar". Secvența intitulată *Privelişti din război* are note grave, psalmodice, marcând trecerea de la universul colorat al primelor două cicluri la monocromaticul negru funebru. Bisericile sunt morminte, sunt ruine (*Bisericile*), cimitirele se tot întind „în peisajul larg de pulbere și scrum" (*Cimitirele*). Din păcate, versurile așezate sub genericul *Imnul muncei* fac notă discordantă în ansamblul volumului, devenind o stridentă poezie a clasei muncitoare. Sloganuri care, într-o anumită epocă au fost considerate esența lirismului, își fac loc în volumul lui **P.**, idealizând munca brută și pe cei care o înfăptuiesc: „În fiecare clipă munca/ Slăvește Viitorul!", „Și bat ciocanele/ .../ Ca niște tobe glorioase/ Ce-anunță noi victorii" etc.

Volumul de nuvele *Pe vifor* conține cinci încercări de proză, dintre care două – nuvela care dă titlul culegerii și *Rugina remușcării* – conturează afinitatea lui **P.** cu proza de psihanaliză. Este surprins zbuciumul sufletului chinuit de remușcare, fie că

BDD-A1297 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:58:34 UTC)

este vinovat de fapta gravă comisă, fie că își asumă o vină imaginară, care îl doboară treptat, aducându-i moartea.

SCRIERI: *Cascadele luminii*, Bucureşti, 1921; ed. Bucureşti, 1938; *Pe vifor*, Bucureşti, 1938.

Repere bibliografice: Lovinescu, *Scrieri*, IV, *568–569*, VI, *140*; D. Morăraşu, *Istoria literaturii române*, Bucureşti, 1935, *389*; R., *Cascadele luminii*, CL, 1938, 6–10; A. T., *Cascadele luminii*, VR, 1938, 11; George Acsinteanu, *Vintilă Paraschivescu*, VRA, 1938, 525; Horia Stanca, *Pe vifor*, „Symposion", 1939, 2–3; M.Ş., *Pe vifor*, VR, 1939, 2; Predescu, *Encicl.*, *635*; *Un dispărut*, ST, 1965, 3; Ciopraga, *Lit. rom.*, *426*; Gáldi, *Introducere*, *333*; *Documente literare*, II, Bucureşti, 1973, *232–240*, *247*; Micu, *Scriitori*, *119–120*; D. Micu, *Istoria literaturii române*, Bucureşti, 2000, *194*; *Dicț. scriit. rom.*, III, *629–630*.

BDD-A1297 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-18 21:58:34 UTC)